

פרשת דוד



יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וישב

כג' כסלו תשפ"ג 1159

שבת מברכין

המולד ביום שישי בשעה 11:12 ו-9 חלקים



זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:23	4:07	4:16	4:02
------	------	------	------

הדלקת נרות

5:20	5:16	5:18	5:17
------	------	------	------

מוצאי שבת

5:58	5:54	5:56	5:55
------	------	------	------

רבנו תם



הילולא דצדיקיא

כג. רבי דוד טבלי ש"ק מח"ס 'לשון זהב'

כג. רבי שמואל דרוזי

כד. רבי מסעוד שטרית, בבא סיד"י

כד. רבי זכריה מנדל מפורדייץ מח"ס 'מנורת זכריה'

כה. רבי רפאל אברהם שלום מזרחי מח"ס 'דברי שלום'

כה. רבי יעקב עטלינגר, מח"ס 'ערוך לנו'

כו. רבי שאול קצין, מח"ס 'כלילת שאול'

כו. רבי אברהם בן דוד הראב"ד בעל ההשגות

כז. רבי אברהם יצחק הכהן האדמו"ר מתולדות אהרן

כז. רבי רפאל שלמה צירור מח"ס 'ש"ת פרי צדיק'

כח. רבי משה תורג'מן רבו של הבבא סאלי

כח. רבי נתנאל חיים פאפא

כט. רבי אברהם מיוחס מח"ס 'שדה הארץ'

כט. רבי שלמה הכהן מוילנא בעל 'החשק שלמה'



וכך יתגלגל הדבר ויוסף ימכר לעבד בארץ מצרים, וכך יגיע יוסף כעבד לארץ מצרים.

ואולם בכך לא היה די, שהרי דבר זה בלבד לא היה גורם עדיין להוריד את יעקב אבינו למצרים. בשל כך סיבב הקב"ה שפרעה מלך מצרים יחלום חלום כפול, ורק יוסף הוא זה שיפתור לפרעה את חלומותיו, ופרעה יתפעל ממנו ביותר וימנה אותו למשנה למלך ויפקיד אותו למלוך על כל ארץ מצרים. וכיון שיעקב אבינו אהב מאוד את יוסף בננו, אזי לאחר שכן ילך האבא אחרי הבן וגם הוא יגלה ויירד לארץ מצרים.

ועל דבר ירידת יעקב למצרים אמרו חז"ל (בראשית רבה פ"ו פ"ב), על הפסוק (בראשית ל"ט, א) "ויוסף הורד מצרימה", ויוסף הוריד את אביו מצרימה. משל למה הדבר דומה, לפרה שהיו מושכים אותה אל המקולין (אל בית המטבחים לשחיטה) אבל היא התנגדה ולא רצתה ללכת, ועל אף כל המאמצים היא נלחמה על חייה ולא רצתה ללכת לשחיטה. מה עשו, משכו את בנה העגל לפניו אל בית המטבחים, וכי אז הפרה כבר לא יכלה להתנגד והיא נמשכה בעל כורחה אחרי הבן שלה [שכן אהבה אותו], וגם היא הגיעה לבסוף אל בית המטבחים.

כך, יעקב אבינו ראוי היה לירד למצרים בשלשלאות של ברזל, אבל אז אמר הקב"ה הרי הוא 'בני בכורי ישראל', וכיצד אני מוריד אותו בביזיון. בשל כך משך הקב"ה את בנו יוסף לפניו, וכי אז גם יעקב אבינו נמשך אחרי בנו לארץ מצרים שלא בטובתו, אלא בעל כורחו, ואף מוריד עמו את השכינה למצרים.

ואמנם, מאת ה' היתה זאת לעשות בדווקא שיעקב אבינו יאהב את יוסף יותר מאת כל האחים האחרים, כדי שיתקנאו בו אחיו, כדי שלבסוף יעקב אבינו ירד לארץ מצרים אחרי יוסף בננו, כך יתקיים משל הפרה שהלכה לשחיטה אחרי העגל בנה. כי אם לא כך, יעקב אבינו היה יורד לארץ מצרים רק בשלשלאות של ברזל.

חזינו מהכא, עד כמה גדולה ועצומה היתה אהבתו של יעקב אבינו ליוסף בננו, עד שכאשר יעקב אבינו לא רצה לרדת למצרים, נסתבב הדבר על ידי הקב"ה בשולחו את יוסף בננו לפניו לארץ מצרים בתור עבד, ולאחר מכן נסתבבו הדברים ויעקב אבינו הלך אחרי בנו לארץ מצרים. כי אם לא כן יעקב אבינו היה מאוד מרוצה להישאר כתושב קבוע בארץ כנען מבלי לרדת לחוץ לארץ, וכי אז הוא היה צריך לרדת למצרים אזוק בשלשלאות של ברזל. משמע מכאן עד כמה גדולה היתה אהבת יעקב ליוסף, עד כדי כך שהוא לא רצה לרדת למצרים לולא יוסף בננו.

משפיר לדוד

אהבת יעקב ליוסף, קיימה את ברית בין הבתרים



"וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו ועשה לו כתנת פסים" (בראשית ל"ז, ג)

אהבתו של יעקב אבינו לבנו יוסף היתה אהבה כה עזה, ממש לא על פי דרך הטבע, עד שחז"ל אמרו (בראשית רבה פ"ו פ"ד, ח) כי יעקב אבינו למד רק עם יוסף, ואת כל מה שהוא למד י"ד שנה בבית מדרשו של שם ועבר הוא מסר ליוסף. ולא עוד, אלא שרק לו הוא עשה כתנת פסים מיוחדת מרוב אהבתו אותו, ובפרט משום היותו בנה של רחל אמנו, שהיתה כל כך אהובה על יעקב אבינו מרוב צדקותה, ועבורה עבד בתחילה את לבן משך שבע שנים (בראשית כ"ט, כ).

ולא זו אף זו. יעקב אבינו כידוע אהב כל כך את יוסף, אבל יחד עם זאת אהב מאוד את ארץ ישראל ורצה לגור בה, ולא רצה לצאת ממנה, עד שחז"ל אמרו (שבת פ"ט, ב) ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים בשלשלאות של ברזל, אלא שזכותו גרמה לו, דכתיב (הושע י"א, ד) "בחבלי אדם אמשכם בעבותות אהבה ואהיה להם כמרימי עול על לחייהם ואט אליו אוכיל".

ובביאור הדבר, יעקב אבינו חיבב את הארץ ולא רצה באמת לעזוב אותה, ולא רצה לרדת מן הארץ מרצונו, משום שהוא ישב בארץ ישראל כמו תושב, כמו שנאמר (בראשית ל"ז, א) "וישב יעקב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען". וכשם שאביו יצחק ישב בארץ הזאת - 'בארץ מגורי אביו', ואביו הרי לא יצא מן הארץ, שהרי הקב"ה אמר לו (שם כ"ג, ג) "גור בארץ הזאת", וחוצה לארץ אינה כדאי לך כיון שאתה עולה תמימה ונפסל ביוצא (בראשית רבה פ"ו פ"ד, ג), כך רצה יעקב אבינו גם הוא לנהוג כמו אביו, להישאר בארץ ולא לצאת ממנה.

אבל מאידך גיסא, יעקב אבינו חייב היה לרדת לארץ מצרים, שהרי כך נגזרה גזירת הגלות על בני ישראל מאיתנו יתברך שמו לרדת לגלות לארץ מצרים, וכמו שפירש רש"י. ואם כן כיצד יעקב אבינו כן יגיע לארץ מצרים באם הוא אינו רוצה לצאת את הארץ. לכן היו צריכים להורידו לארץ מצרים בשלשלאות של ברזל, דהיינו בעל כורחו, כי נגזרה עליו גזירת הגלות. אבל השי"ת חס עליו ולא הורידו בשלשלאות של ברזל אלא רק בחבלים רכים.

אבל לאחר ככלות הכל, עם כל זאת, הרי יעקב אבינו אינו רוצה לצאת מהארץ ולרדת למצרים, וכיצד ניתן יהיה להורידו לארץ מצרים אפילו בחבלים רכים. משום הכי סיבב הקב"ה מסבב כל הסיבות את ענין מכירת יוסף, דהיינו, הקב"ה פעל בלב יעקב אבינו שהוא יאהב את יוסף יותר מאת כל האחים, והאחים יתקנאו בו, ויעקב יעשה לו כתנת פסים, והאחים ישנאו אותו,



דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

חבל להשקיע בדברים זמניים

מסופר על יהודי עשיר שהגיע ממרחקים, כדי לראות בעיניו את ה'חפץ חיים', אשר צדקותו וגדלותו התפרסמו בכל העולם כולו. לתדהמתו הרבה נוכח הלה לראות, כי הצדיק ששמו נודע בכל רחבי תבל, מתגורר בדירה עלובה מרוהטת ברהיטים ישנים ורועועים. העשיר לא יכול לכבוש את תמיהתו, ושאל את ה'חפץ חיים', כיצד יתכן שיהודי מכובד כמותו דר בבית כה פשוט?

החזיר לו ה'חפץ חיים' בשאלה: "וכיצד נראה הבית שלך?"

"מה השאלה, השיב העשיר, אני מתגורר בחווילה מפוארת בת מספר קומות, מרוהטת בפאר ובהדר!"

ה'חפץ חיים' לא התפעל והמשיך לחקור את העשיר: "וכיצד היה נראה קרון הרכבת שבו נסעת לראדן? על איזה ספסל ישבת במשך הנסיעה?"

"האמת שהקרון היה רעוע, חסר יציבות ונטול חן, סיפר העשיר. בספסל מוטב לו שלא להיזכר כלל. היה זה ספסל עץ נוקשה ומחוספס. כל גופי כאב ודאב מטלטולי הדרך..."

"מדוע אם כן לא דאגת לעצמך מראש, לקרון מפואר ולמושב מרופד כפי שהנך רגיל בעודך בביתך?" שאלו ה'חפץ חיים'.

לשמע השאלה חיך העשיר ואמר: "אין לזה כל חשיבות! בהיותי בדרך איני דואג לנוחות ולמותרות, העיקר שבייתי הקבוע הוא גדול ונאה".

השיבו ה'חפץ חיים' מיניה וביה: "גם עבורי אין לזה כל חשיבות, בהיותי בדרך בעולם הזה, איני דואג לנוחות ולמותרות, העיקר שדירתי הקבועה בעולם העליון תהיה גדולה ונאה".

יעקב אבינו ע"ה קיבל רכוש אדיר, הוא זכה בארץ שלמה, אך למרות זאת המשיך להתנהג כמו גר ולא כמו בעל הבית. וכדבריו המאירים של רבינו 'אור החיים' הקדוש "שלא התנהג בארץ אלא בגירות, הגם שראה שעשו ירש ירושתו והיה מתגורר בגרות כמו שהיה אביו בארץ כנען, פירוש שהיה מתנהג בה כארץ לא לו, אלא ארץ כנען".

ברוח רעיון זה מתרץ ה'אור החיים' הקדוש, את השאלה מדוע הוצרכה התורה להודיע לנו כי יעקב התיישב בארץ כנען? הרי כבר נאמר בפרשה הקודמת: "ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא קרית הארבע היא חברון אשר גר שם אברהם ויצחק" (בראשית לה, כז). ומאחר שלא נאמר שיעקב יצא מחברון, אנו למדים ממילא כי הוא התיישב בה!

ועוד שאלה: "למה כפל לומר 'ארץ מגורי אביו בארץ כנען', ואם לייחד המקום, היה לו לומר 'בחברון', ואם להודיע כי הוא ארץ מגורי אביו, הלא כבר אמר בפרשה הקודמת, אשר גר שם אברהם ויצחק?"

ואלו הן הדברים שמבאר רבינו חיים בן עטר זיע"א: יעקב אבינו ע"ה היה מתנהג בה כארץ לא לו, אלא ארץ כנען, כגר חולף וכאזרח עראי שחש כל הזמן שאינו קבוע במקום שבו נטע אותו הבורא למלא את שליחותו.

הנהגה זו של יעקב, אשר לא שכח לרגע את גירותו בארץ כנען ואת חוסר קביעותו בה, כותב הגה"צ רבי אריה שכתר זצ"ל בספרו 'אריה שאג' - מלווה את היהודי בכל חייו בעולם הזה הארעי והחולף. עלינו לזכור כי אנו בבחינת 'גרים בעולם' הארעי והחולף, ולכן עלינו לדאוג בעיקר לעסקי הרוח הנצחיים והקיימים. חבל להשקיע בדברים זמניים שאינם מלווים אותנו לנצח. הבה נלמד מה'חפץ חיים' ונדאג לנו לדירה נאה בעולם העליון, כמאמר התנא (אבות ד, טז): "התקן עצמך בפרוזדור, כדי שתכנס לטרקלין".



במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שינה מתוך דברי תורה

פעמים רבות נשאלתי על ידי אנשים מדוע במהלך תפילת שחרית נכנסות לראשם מחשבות זרות?

מציאות זו קשה עוד יותר להבנה לאור העובדה שלעיתים אנשים אלו קמים השכם בבוקר כדי להתפלל במניין, תפילתם נאמרת ביישוב הדעת, ולאחר התפילה הם גם נשארים לשמוע שיעור תורה.

מדוע אם כן, למרות כל כוונותיהם הטובות, בבוקרו של יום ממלאות את ראשם מחשבות זרות ולא מרפות מהם?

בשומעי את בעייתם אני נוהג לשאול אותם האם בלילה קודם לכתם לישון הם צפו במכשיר טמא? או שאולי קראו בספר חיצוני שיש בו דברי טומאה? או שחלילה חשבו במיטתם מחשבות לא טהורות?

כאשר אדם עוסק בדבר טומאה באחד מהאופנים הללו קודם שנתו - בבוקר למחרת מחשבתינו אינן יכולות להיות זכות וטהורות, משום שהטומאה מהלילה חקוקה עדיין במחשבתו, ולכן מיד בבוקרו של יום המחשבות הזרות תוקפות אותו וממלאות את ראשו אפילו באמצע תפילת שחרית או בשאר הזמנים שבהם הוא עוסק בדברים שבקדושה.

מסיבה זו אמרו חז"ל, וכך נפסק להלכה (משנה ברורה סי' רלח, סק"א) שלא ילך אדם לישון אלא מתוך דברי תורה, וכך כשיקום בבוקר תהיינה מחשבתינו זכות וטהורות, מלאות בחכמת התורה, וכך גם תפילתו תהיה מתוך מחשבה נקייה, ללא סטייה כלל.

במה מפטירין



הפטרת השבוע: "כה אמר ה' על שלשה"

(עמוס ב. ג)

הקשר לשבת: בהפטרה יש רמז למכירת יוסף הצדיק, ככתוב: "על מכרם בכסף צדיק". כפי שמכירת יוסף מתוארת בפרשתנו.



ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

בדרך שאלה ימנע עבירה

בגיליון הקודם ביארנו שאם התלמיד רואה את רובו עובר על איסור תורה, יאמר לו: לימדנתו רבנו כך וכך.

ומה יהיה הדין אם התלמיד רואה את רבו שרוצה לעבור על איסור תורה? במקרה זה מובא בהלכה שהתלמיד ישאל את רבו באותו ענין ואולי בשאלתו ימנע את האיסור.



עיסוק בצורכי חול בשבת

א. מהפסוק בישעיה: "אם תשיב משבת רגלך... וכבדתו מעשות דרכיך ממצא חפצך ודבר דבר", למדו חז"ל (שבת קיג, א) שלא יתעסק אדם בשבת בחפצי חול, אלא יהיה בעיניו כאילו כל מלאכתו עשויה. אבל בחפצי שמים לצורך מצוה, מותר, וכדלהלן.

ב. ישנם שני תנאים שבאים יתקיימו שניהם אסור להתעסק בחפצי חול:

א. כשהדבר ניכר. ב. כשמתכוון לכך.

למשל: אסור לאדם לעמוד בצד גינתו באופן שניכר שמעיין בצרכיה וחושב כיצד לתקנה ולסדרה. אבל אם לא ניכר שמעיין בצרכיה אלא כהולך ומטייל בה, אף אם באמת חושב כיצד לתקנה, הרי זה מותר. וכמו כן, אם מעיין בגינה, אף אין בכונתו כדי לדעת מה לתקן בה, הרי זה מותר.

ג. חז"ל מספרים מעשה בחסיד אחד שנפרצה לו פרצה בגדר שדהו, וחשב בשבת לגודרה לאחר השבת. כשזכר פתאום ששבת היום, קנס את עצמו שלא לגודרה לעולם, ונעשה לו נס מהשמים וגדל לו במקום הפרצה עץ צלף (אילן גדול בעל ענפים רבים, ושלושה מיני אוכלים יש בו: אביונות, קפריסין ולולבים (רש"י)) שגדר את הפרצה, וממנו היתה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו (שבת קנ, ב).

וכתב רבנו האר"י ז"ל: ודע כי החסיד הזה היה רבי יהודה רבי אלעאי, שאז התנוצצה בו נשמת צלפחד הצדיק אשר חטא בהיותו מקושש עצים בשבת כמבואר בתורה (דברים טו, לב) ובמסכת שבת (צו, ב), ועתה אותו חסיד תיקן בחסידותו זאת את מעשהו (שהתחסד לאסור על עצמו אפילו מחשבת חול שמן הדין מותרת, ורק דיבור אסור כדלהלן). וזהו סוד אומנם שגדל לו בשדהו "צלף חד" ("צלפחד") וממנו היתה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו, שתיקן מה שחטא, וזדונות נעשו לו זכויות בתשובה מאהבה חשובה זו.

ד. הבונה בית חדש, אסור להיכנס בו בשבת, כדי לעמוד על התקדמות הבניה.

ה. אין ללכת בשבת לדירה ריקה כדי לבדוק אם היא ראויה לו לקנותה. אולם אם עתה דרים בה אנשים, מותר לבוא לראותה, אם לא ניכר שעושה כן לצורך הקניה, אלא כבא לבקר את הדרים בה, וכמובן שלא ידבר עמהם מענין הדירה.

ו. המשפץ את דירתו שגר בה עתה, מותר לו לעיין בה כדי לראות מה נחוץ לתקן לאחר השבת, כל שלא ניכר שמעיין לצורך התיקונים.

ז. בכל האופנים שמוותר לעיין בדרך היתר, לא יאמר בפיו אעשה כך או כך, כפי שיתבאר להלן שדיבור חול אסור בשבת, ורק להרהר במחשבתו, מותר.

ח. אכן מותר לעיין בדבר מצוה, אף שניכר שמעיין לצורך חול ומתכוון כדי לתקן. על כן, מותר לעיין בבניית בית הכנסת, כדי לעמוד על התקדמות הבניה, אף שניכר שמעיין לתיקון הבנין. ומותר גם לדבר בענין זה, ובלבד שלא יזכיר סכום כסף.

הידודי הפרשה



הידודים לפרשת וישב

1. היכן רמזו מעלת יעקב אבינו בפסוק "ויעקב איש תם"?
2. מיהו אותו חסיד שגדר בעצמו שלא לתקן את הפרצה בשדהו?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org



מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תכלית אהבת יעקב ליוסף

"וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו ועשה לו
כתנת פסים" (בראשית לו, ג)

מדוע באמת יעקב אבינו כל כך ציער את בניו עד שהוא אהב את יוסף יותר מאשר את כל יתר האחים, ולמה רק ליוסף הוא עשה כתנת פסים, והרי כל בניו היו י"ב "שבטי י-ה עדות לישראל", ולמה הוא העדיף את יוסף יותר מאת כל הבנים האחרים שלו.

ונראה לבאר בענין זה, כי הנה יעקב אבינו ע"ה בכוונה תחילה רצה ללמד בכך את כל בניו כיצד לשלוט על המידות הרעות, וכיצד להתגבר על המידות הרעות ולהשליט בקרבם רק את המידות הטובות, בבחינת מה שאמרו (בבא בתרא כא, א) קנאת סופרים תרבה חכמה, ולכן בכוונה תחילה הוא הראה לכל הבנים שלו כיצד הוא אוהב את יוסף יותר מאשר את כל הבנים האחרים, וגם הוא עושה לו כתנת פסים בזמן שלאחים האחרים הוא לא עושה מאומה, וגם הוא לומד רק איתו את כל מה שלמד בבית מדרשם של שם ועבר, כל זאת כדי שבדווקא האחים ילמדו האיך להתגבר על המידות הרעות של הקנאה והשנאה.

ואכן, הכתוב מדבר שבחם של האחים שלא יכלו דברו לשלום, שמאחר ושנאו אותו בליבם לא דיברו אליו לשלום כלפי חוץ, וזה שבחם שלא נהגו אחד בפה ואחד בלב. וכך לימד יעקב האבא את האחים לנהוג באורח חייהם, לא לנהוג מן השפה ולחוץ אחד בפה ואחד בלב, אלא להתגבר על כל המידות הרעות ולנהוג בלב שלם רק במידות טובות, שהרי כידוע התורה נקנית במ"ח מידות טובות.

וכך אכן לימדם יעקב אבינו לבניו ללמוד ממנו כיצד לנהוג. כפי שיעקב אבינו לא שנא את עשו אחיו בליבו, למרות כל הצער שעשו אחיו גרם לו, בבואו להילחם עמו עם ארבע מאות איש, וכמו שהוא לא שנא את לבן הארמי הרשע, למרות שלבן החליף את משכורתו עשרת מונים וגרם לו הפסדים רבים, כך היו צריכים האחים הקדושים לנהוג באחיהם, שלא לשנא את יוסף, אלא עליהם להתגבר על המידות הרעות ולהשליט על עצמם רק מידות טובות. כפי שלא יכלו לדבר עמו לשלום משום שלא אהבו אותו בליבם, היה להם ג"כ שלא לשנא אותו ולא לכעוס עליו בליבם.

ואמנם, כזאת היתה דרכו של יעקב אבינו, שכן יעקב אבינו היה איש תם יושב אהלים. ומהו איש תם, הנה כאשר בני היקר רבי רפאל פינטו שליט"א, שמע את הדרשה הזאת אותה אמרתי בישיבת "אוהל משה" בצרפת, הוא העיר לי ואמר, כי אכן המילה תם מוכיחה את הדברים אותם אמרתי, שכן יעקב אבינו עבד הרבה על המידות שלו, והפסוק יוכיח כן, באשר תם הוא נוטריקון תורה מידות, וזהו ויעקב איש תם יושב אהלים.



עומקא דליבא

פרקים בתיקון המידות
ובעבודת הלב

ככה מבטלים שידוך!

פעם אירע בבית הכנסת בשבת, שנער בר מצוה עלה לתורה. אך את ההפטרה הוא קרא מאד בלחש, כך שלא כל המתפללים הצליחו להאזין לקריאה.

באו המתפללים ושאלו את הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, האם הם יצאו ידי חובה בקריאה שכזו? ואמר להם רבי חיים זצ"ל שאלמלא איסור הלבנת פנים שיהיה לילד, היה מצווה עליהם שיקראו שוב את ההפטרה. אבל עתה יצאו בדיעבד ידי חובה אף שרובם לא שמעו את קריאת ההפטרה, מכיון שהיו מנין אנשים ששמעו - יצאו יד"ח.

והוסיף רבי חיים זצ"ל לספר וללמד דעת לדורות בענין זה:

"פעם אירע שילד קרא את ההפטרה ולא שמעו כלום, וגם אז הציבור לא יצא ידי חובה. אבל משום הלבנת פנים - פני הילד ואביו, שתקתי. ויתכן שבאופן זה יש ענין לשמוע במקום אחר". בחומרת עוון הלבנת פנים, מצאנו הבטחה יקרת

ערך בספר מנורת המאור (אות נ"ח):

הזוכה להינצל כל ימיו מעוון הלבנת פנים, הקב"ה יצילהו מכל צרה, ויצאו ממנו בנים הגונים. כמו שמצינו שאירע לתמר, בזכות שסיכנה להפיל עצמה לשריפה כדי שלא תלבין את פני יהודה, זכתה תמר ויצאו ממנה מלכים ונביאים.

הצלה מכל צרה - תעודת ביטוח לחיים שלווים ובטוחים מכל פגעי העולם הזה.

בנים הגונים - משאת נפשו של כל יהודי, תאוות לבה של כל אם יהודייה השופכת דמעות כנחל על בניה שיהיו הגונים, עובדי ה'.

ובשביל לזכות בשתי ברכות אלו, עלינו להיזהר שלא לבייש את הזולת, לא להעליב אותו. לא לחכות לו בפניה ולשלם לו עבור מעלליו. פשוט לשתוק ולהעביר.

המקור לכך הוא כאמור בפרשתנו, כפי שלמדנו מתמר הצדקת: "היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה לאמר" (בראשית לח, כה), ופירש רש"י: "לא רצתה להלבין פניו לומר ממך אני מעוברת, אלא לאיש אשר אלה לו. אמרה: אם יודה מעצמו יודה, ואם לאו, ישרפוני ולא אלבין פניו. מכאן אמרו חכמים (סוטה י, ב) נוח לו לאדם שיפילוהו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים".

ויש לנו להתבונן במה שכתב רבי יהודה החסיד זצ"ל (בספר חסידים - נד): "איזוהי רציחה שאינה ניכרת לעינינו, והעונש גדול מאד והעבירה קלה וחמורה היא למעלה? הוא הבושה - המבייש פני חברו ברבים או מצערו בפני מי שמתבייש ומצטער, שאילו היה הורגו היה מקבל מיתה, כדי שלא יהיה מתבייש".

ועוד מוסיף רבי יהודה החסיד: "מי שבייש את חברו ומצטער ומתחרט ורוצה הוא לקבל את הדין ובא לפני יראי ה' למצוא לו פתח לתשובה,

יאמרו לו: דע כי רעתך רבה, כי שפכת את דמו של חברך, שכן מצינו באביה בן רחבעם, שהוכיח לירבעם לביישו וניגף למות. לכן לך בני לפייס את חברך עד שיתפייס, ושמור והזהר מאד לנפשך שלא תבייש ושלא תלבין פני אדם".

על הרבי רבי העשיל זצ"ל, מסופר שכאשר הוא התארס עם בת נגיד גדול והגיעה שבת חתן - בה עולה החתן לתורה, התאכסן אז בבית הסמוך לבית חותנו.

בבוקרו של יום שישי הביט רבי העשיל מבעד לחלון, וראה שבבית חותנו הכינו עיסה גדולה כדי לעשות ממנה אטריות, והניחו להתייבש כדי שיוכלו אחר כך לחותכה לפרוסות דקות.

והנה רואה רבי העשיל כיצד התרנגולת שהיתה בחצר עולה על העיסה ומנקרת ממנה, והכלה שראתה זאת ניגשת אל התרנגולת - זורקת אותה בחמת זעם ומטיחה אותה בכותל.

מכיון שראה כך רבי העשיל, אמר בלבו: וכי אני אתחתן עם אחת שיש בליבה אכזריות כה רבה? לא! זה בלתי אפשרי! ואולם מאידך, לבזותה ברבים ועוד בשבת של העליה לתורה גם זה כן בלתי אפשרי.

חכך רבי העשיל בדעתו והחליט כי עדיף שצד הכלה הם שישלחו אותו בביזיון, ובלבד שלא לפגוע בכלה! מה עשה? הלך לבית הכנסת שהיה מלא בציבור לומדים, ועשה עצמו כאילו רוצה הוא לגנוב את הכסף שיש בקופת הצדקה.

משראוהו יושבי בית המדרש, צעקו בקול "תפסוהו! גנב הוא!" ומיד נתפרסם בעיר שתפסו גנב בבית הכנסת שרצה לגנוב מהקופה. כשהתברר שהוא החתן של הנגיד המכובד, סיפרו זאת מיד לנגיד כדי שלא יפול בפח עם חתן גנב, ומיד בטלו את השידוך, כרצונו של רבי העשיל שלא לבייש את פני הכלה...

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.



שמעו ותחי נפשכם